

מקורות פרשת עקב תשפ"א לאן נעלם העולם הבא מהתורה שבכתב?

הדברים: הקב"ה נתן לנו תורה זו עץ חיים ... והבטיחנו שאם נעשה אותה בשמחה ובטובת נפש ונהגה בחכמתה תמיד - שיסיר הדברים המונעים אותנו מלעשותה, כגון חולי ומלחמה ורעב וכיוצא בהן וישפיע לנו כל הטובות המחזיקות את ידינו לעשות התורה, כגון שובע ושלום ורבי כסף וזהב, [וזאת] כדי **שלא נעסוק כל ימינו בדברים שהגוף צריך להן** אלא נשב פנויים ללמוד בחכמה ולעשות המצוה כדי שנזכה לחיי העולם הבא.

רמב"ן פרשתנו יא, יג: 'ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם' ולשון רבים, אבל פרשה ראשונה בלשון יחיד, כי ה' לא יעשה הנסים תמיד, לתת מטר הארץ בכל עת יורה ומלקוש ... ולהרבות גם העשב בשדה לבהמה או שיעצור השמים וייבשו - אלא רק על מעשה **רוב העם**, אבל היחיד הוא בזכותו יחיה והוא בעונו ימות. והנה אמר כי בעשותם כל המצוות מאהבה שלימה יעשה עמהם את כל הנסים האלה לטובה ובעבדם ע"ז יעשה עמהם אות לרעה.

4. **מכתב הרבי מליובאוויטש מתורגם מאנגלית** (גיליון כפר חב"ד 1592): ביחס לנושא של החיים אחרי המות וכו', יש משמעות לכך שהתורה (התנ"ך) מדברת על כך מעט מאוד, מהסיבה הפשוטה שהיהדות **עוסקת בחיים בעולם הזה**, שיתנהלו על פי הרצון של אלוקים כפי שהוא מפורש בתורה, על ידי **קיום המצוות בחיי היום יום**.

ליקוטי שיחות ה'244: תכלית המכוון של בריאת האדם היא - לא עבור האדם, אלא - כמו שאומרת המשנה 'אני נבראתי לשמש את קוני', והתכלית הזאת מושגת על ידי קיום המצוות בעולם הזה. רק היות שאין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, מגיע לאדם שפעל הענין, שכר טוב לאין קץ. ולכן בעולם הבא הוא ישיג גילוי מהתענוג שנמשך על ידי מעשה המצוות שלו ... אבל מובן שגילוי התענוג **לאדם** - שכר המצוה, אין לו ערך לעומת **עצם התענוג של הקב"ה מהמצווה עצמה בעולם הזה**.

1. **דברים יא, יג:** והיה אם שמע תשמעו אל מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום לאהבה את ה' אלקיכם ... ונתתי מטר ארצכם בעת יורה ומלקוש ואספת דגנך ותירשך ויצהרך: ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואכלת ושבעת: השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלוקים אחרים והשתחויתם להם: וחרה אף ה' בכם ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יכולה.

אבות ד, טז: העולם הזה דומה לפרוודור בפני העולם הבא, התקן עצמך בפרוודור כדי שתכנס לטרקלין. הוא היה אומר: יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה, מכל חיי העולם הבא, **יפה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא מכל חיי העולם הזה**.

עקרים מאמר ד לט: הספק אשר לא סרו ראשונים ואחרונים מלספק בו: למה לא נזכר בתורה היעוד הרוחני בפירוש כמו שנזכרו היעודים הגשמיים? ... והיותר קשה בכל זה: אחר שלא הזכיר היעודים הרוחניים, שהם עיקר השכר, למה הזכיר היעודים הגשמיים שאינם עיקר השכר?

עקדת יצחק בחקתי: בעלי הדתות המאמינים בשכר ועונש מאת ה' לעושי רצונו ומכעיסיו, ישיבו [ושיגו] על תורתנו: אחר שהשכר הרוחני הוא העיקר המכוון מהתורה, איך שתקה התורה ממנו וייעדה השכר הגופני הכלה ואבד ושמתהו לתכלית לאנשים במעשים התורניים?

2. **שמואל א כה:** והייתה נפש אדני צרורה בצרור החיים את ה' אלוקיך ואת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע.

מצורת דוד: נפש אדוני צרורה בצרור החיים הרוחניים אחרי הפרדה מן הגוף.

בראשית ב, ז: וייצר ה' אלקים את האדם עפר מן האדמה וייפח באפיו נשמת חיים.

קהלת יב, ז: וישב העפר על הארץ כשהיה והרוח תשוב אל האלוקים אשר נתנה.

ברכות סא: בשעה שהוציאו את רבי עקיבא להריגה ... היו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל והוא היה מקבל עליו עול מלכות שמים עד שיצאה נשמתו באחד. אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: זו תורה וזו שכרה?! יצאה בת קול ואמרה: אשריך רבי עקיבא שאתה מזומן לחיי העולם הבא.

3. **רמב"ם תשובה ט:** אין אותן הטובות סוף מתן שכרן של מצוות ולא אותן הרעות סוף הנקמה שנוקמין מעובר על המצוות, אלא כך הכרע